

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr.
Negyed évre 1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Nyílt levél.

az

„Országos Erdészeti Egyesülethez.”

(Folytatás.)

Bizonyítja következtetésünk helyességét az, hogy ha véletlen valamely állásra a pályázat ki lesz írva s arról az érdekeltek valami uton módon értesülnek, azt úgy megrohanják, hogy a pályázatoknak alig öt-hat százaléka jut az üres állásokhoz, a többi pedig, miután hónapokon keresztül a legszebb reményekkel kecsegtette magát, szomorúan olvassa visszautasított kérvényének a hátlapján, hogy „a kért állomás más pályázóval töltetett be”. Oda a szép remények, oda a bélyeg és postaköltségek, melyeket a szegény pályázónak szájától kellett megvonnia.

Említést tettünk arról, hogy hónapokon keresztül, sőt tovább is kell a pályázat eldőltere várakozni. Itt nem mulaszthatjuk el kárhoztatni ama helytelen eljárást, mely az állomások betöltésénél divik.

Már magában véve az, hogy az üresedésbe jött állomások gyakran éveken át betöltetlenül állanak, helytelen eljárás, mert tulajdonképp az elveszett szakerő nyomban mással lenne pótlendő, de tekintettel egyrészt a betöltés körül fölmerülő sok munkára és a pályázatok közzétételének költségeire, ebben még nem találnánk sok kivetni valót, mert csakugyan kényelmesebb a csoportosított üres állásokat egyszerre betölteni, de annál inkább kell rosszallanunk azt, mi a pályázatok kiírása után következik.

TÁRCZA.

Furcsa utazás.

Igazán ritkaságszámba menő s olyan furcsa utazással akarom itt a tisztelt olvasót megismertetni, melyben része eddig csak kevés halandónak s bizonyára akkor is csak önkénytelenül lehetett s a ki azt egyszer megtette, bizonyosan nem kívánja azt még egyszer megismételni. Hogy földadatomat megoldhassam, kénytelen vagyok az olvasót az elmondandó történet helyszínéről kissé tájékoztatni.

Máramaros vármegyében történt. A „Hugyin” nevű havas észak-nyugoti oldalán, a hol is egy csak nemrég egyenjogusított polgárokból alakult fakereskedő cégnek az államkinestártól megvásárolt s védkerületembe eső, 380 katasztrális hold kiterjedésű és részben már letarolt fenyves erdeje van. Az itt kitermelt fűrészléket és épületfát egy 800 folyóméter hosszúságú, szálfából épített csuszaton szállítják le a Mára-

maros vármegyében fekvő Joód község határába, honnét azután a cégnek Joódon lévő gőzfűrész telepére közelítik.

1894 év december havában történt, hogy a nevezett Domokos község kovács mestere Máramaros vármegye egyik községében működő tanító testvérehez szándékozott gyalogszerrel látogatónak átrándulni, lévén az ilyen eget verő nagy hegyek között a gyaloglás sokszor kényelmesebb, mint a szekéren való utazás. Az ilyen hegyeken keresztül vezető utak tekervényes voltuknál fogva rendszeren hosszadalmasak s a nép inkább választja a sokkal rövidebb hegyi ösvényeket, legalább akkor, midőn ezt még még a hó csekély volta megengedi. Majsztram uram is elhatározta, hogy ezt a rövidebb utat fogja választani s terve kivihetőnek is látszott, mert a hó még alig pár centiméternyi magasságban fődte csak a földet, miután azonban ő maga nem ismerte a gyalogjárók ösvényeit, kalauz után puhatóldzott a helységben s csakhamar akadt is ilyenre egy bizonyos „Sándor bácsi” néven ismert egyén személyében,

Nem is említve azt, hogy a pályázatok gyakran csak akkor jutnak köztudomásra, midőn az azokban kiírt határnap már lejárt, vagy legalább olyan közel van, hogy a szükséges okmányokat beszerezni már alig lehetséges, a beérkező kérvények hónapokon keresztül elintézetlen hevernek. — Áll ez különösen ott, hol a kinevezés felsőbb hatóságok hatáskörébe tartozik, melyekhez a kérvények nagy későn beérkezvén, ismét hosszú időn át pihenik ki tett utazásuk fáradságát.

Ott, hol a kinevezés a felsőbb hatóság elhatározásától van függővé téve, ez majdnem kivétel nélkül az alantas fölterjesztő hatóság véleményét teszi magáévá s rendszerint az ez által javasoltakat nevezi ki. Már most a szerencsének egy pár kegyeltje miatt a kevésbé szerencsések többszörös tömege várakozik hiába a be nem üto szerencsére s hosszú időn át kénytelen okmányait is nélkülözni, melyekkel pedig időközben állomáshoz is juthatna. Erre ellenvethetik, hogy senki sincs kötelezve eredeti okmányait bemutatni, mellékelheti azokat kérvényéhez hiteles másolatban is. Elfogadjuk az ellenvetést, csak azt jegyezzük meg rá, hogy az ilyen hiteles másolatok pénzbe, és pedig a szegény embernek vagyoni helyzetéhez arányítva sok pénzbe kerülnek, melyet nem lehet olyan könnyen és még hozzá egészen

bizonytalan eredmény kedvéért kockáztatni.

Lehetne a dolgon könnyen és legalább némileg az által segíteni, hogy az elutasítani véleményezett kérvények fel sem terjesztetnének, hanem egyenest az alsó hatóság által elutasíttatnának vagy pedig engedtetnék meg, hogy a pályázó eredeti okmányai mellé egyszerű másolatokat csatolhasson s míg ezek megfelelő összehasonlítás után ama hatóság által, melyhez beterjesztve lettek, hitelesíttetnének, még pedig hivatalos használatra való tekintetből bélyegmentesen és a kérvény mellett visszatartatnának, addig az eredetiek pályázónak nyomban, vagy pedig rövid idő alatt visszadhatók lennének. Igaz, hogy ez a hivataloknak némi megterhelésével járna, de mi lenne ez arányban ama költségekhez és kellemtelenségekhez, melyek a most divó eljárásnál elkerülhetetlenek.

Nyilvánvaló ezekből, hogy úgy az állások betöltésénél, valamint a pályázatok kiírásánál, helytelen eljárás divik, mely gyökeres javításra szorul. Mindazokat, a kik szakképzett személyzet tartására a törvény erejénél fogva kötelezve vannak, egyuttal kötelezni kellene arra is, hogy állomásaikat nem csak hogy nyilvános pályázat hirdetésének segélyével töltsék be, hanem egyuttal a pályázatot oly helyeken tegyék közzé, melyek az érdeklődőknek könnyen hozzáfér-

ki a saját állítása szerint teljesen kiismerte magát a tekervényes ösvények tömkelegében.

Az utazást a következő napra tervezték s a kora reggel már utra készen találta mindkettőt. Az idő nem mutatkozott ugyan valami kellemesnek, mert hóval vegyest apró szemű eső szitált, de hát a természet viszontagságai ellen jól megedzett embert az ilyen csekélység nem riasztja vissza s így utasaink is bátran neki vágta a fáradalmas utnak.

Késő délután volt az idő, midőn az ut megtévesztése következtében a védkerületemben épült erdei házhoz értek.

— No, hallja Sándor bácsi, maga ugyan jól tudja az utat, hogy szinte egész napi vesződés után még alig vagyunk utunk kezdetén — mérgelődött a májszter.

— Hát hiszen igaz, hogy régen nem jártam erre s az ilyen havas időben könnyen téved az ember, mentegedőzött a megtámadott — de innen már egész bizonyosan ismerem.

Az erdőháznál lakó őr ellátta őket utbaigazításokkal a további utra nézve s így némileg megvigasztalódva indultak tovább, de hát hiába, a csillagokban úgy volt megírva, hogy az utat újból tévesszék el. Csakhamar bejutottak a kincstári rönkvágás egyik völgyébe s az ott keresztül-kasul heverő rönkökön átbukdácsolva, mászkálva nagy kinnal értek föl a Hugyin havas tetejére s csak itt vették észre, hogy az utat újból megtévesztették, nem csekély bosszuságára a már fáradni kezdő májszternek.

Nem maradt más hátra, mint ismét visszatérni az erdőházhhoz, hogy már most az őrnek a kalauzolását kérjék ki.

— De hiszen az Ön által megjelölt völgyön nem lehetett átmenni, mert az teli van hordva stömpökkel — szólta az őrhöz Sándor bácsi, ki a fenyőrönköket stömpöknek nézte. (Némely vidéken a kerítés oszlopokat nevezik így.)

— Hát hiszen nem is arra mentek, a merre én utbaigazítottam, — mérgelődött az őr — most

hetők, másrészt pedig figyelemmel legyenek arra is, hogy a pályázatnak közzététele és lejártá között elegendő idő maradjon a kérvények benyújtására. A beérkezett kérvények elintézése mindenkor sürgősnek tekintendő s az elintézés ne szenvedjen okadatolható késedelmet.

Az erdőtörvény egyebek közt azt mondja, hogy erdőőr csak az lehet, ki „24-ik életévét betöltötte.” Itt nem tudjuk megtalálni ama intenciókat, melyek a törvényhozást akkor vezették, mikor ezt a kikötést a törvénybe beiktatta. Ott, hol az erdőőrnek elhalálozása, áthelyezése, vagy bármi más okból a védterület árván marad, ezt az állás betöltéséig nem egyszer 18—20 éves fiatal ember akár mint napibéres helyettes erdőőr, akár pedig mint szegődményes látja el; természetes, hogy azért vele a közigazgatási hatóság előtt az erdőtörvényben meghatározott esküt letétették. — Miért kell éppen az erdőőrnek vagy faraktárőrnek, vagy bármi néven nevezendő erdészeti altisztnek 24 évesnek lenni?

A pénzügyőr, csendőr, vasuti altiszt s még tudja Isten, hányféle alkalmazott elfoglalhatja s megtarthatja állását a nélkül, hogy 24-ik életévét betöltötte volna, pedig mindegyikük hivatásának meg vannak az ő terheik, az ő felelőségük. A községi jegyzők minősítéséről

szóló törvény egyéb kellékek mellett azt követeli, hogy a jegyzői pályára lépő, illetve a megválasztott egyén nagykorú, azonban legalább 22 éves legyen. Honi törvényeink szerint nagykorú az, ki ép elméje mellett 24 éves, avagy pedig az, ki ezt a kort még el nem érve, figyelemre méltó indokok következtében közhatósággal nagykorúnak lesz nyilvánítva, nagykorúsítható pedig az, ki legalább 18-ik évét elérte s jó erkölcsi magaviselet mellett szellemi képességeinél fogva az önmagával, — esetleg vagyonával való önálló rendelkezésre elegendő képességgel bír. Az ilyen nagykorúsított 18 éves ifju azután lehet — mondjuk — községi jegyző, de nem lehet erdő- vagy faraktárőr, mert 24-ik életévét nem töltötte be. Vajjon merészeli valaki kétségbe vonni, hogy a község jegyzői pályája van olyan nehéz és annyi felelőséggel járó, mint az erdészeti altiszt?

Szerény véleményünk szerint a törvénynek ez az intézkedése módosítandó, és pedig olyan értelemben, hogy erdészeti altiszt lehet mindendi, ki egyéb megkívánt tulajdonságai mellett életének legalább 20-ik évét betöltötte, mert ha ilyen korban mint a közigazgatási hatóság által fölesketett napibéres segédőr erdő-őri szolgálatot teljesíthet, védterületet önállóan kezelhet s erre nézve benne kenyéradója a képességeket föltalálja, kötelelességeinek pontos

pedig, miután már az idő későre vált, legjobb lesz, ha itt maradnak éjszakára s majd reggel kivezetem a határig.

A májszter azonban boszus volt az eddigi sikertelen utazás és haszontalan fáradozás miatt s eltökélte, hogy most már csak azért is átmennek a havason s egyuttal ismételtén kérte az őrt, lenne segítségére Sándor bácsinak a kalauzolásban.

Az őrlátva a kovácsmester makaességát, engedett kérésének s kézi lámpát véve kézhez, elindultak, hogy az említett czégnak a munkából haza térő munkásaihoz csatlakozva átmenjenek Máramarosba, mert éppen szombati nap volt s ilyenkor a munkások is sietnek családjaik körébe.

Sajnos, hogy megkéstek, mert mire a vágáshoz értek, a munkások már elmentek volt. Az őrl, kinek szinte haza kellett térnie, itt újból kénytelen volt őket elhagyni, előbb azonban legjobb tudása szerint utasításokkal látta el.

Megindultak tehát kettecskén a munkásoknak a

hóban maradt nyomain, ezek szolgálhatván nekik legbiztosabb vezér fonallal, de sajnos hogy nem sokáig örvendhetek ennek a megbízható vezetőnek, mert a folyton hulló hó a csapást lassacskán eltemette s az estéli szürkületben felismerhetlenné tette.

Elérkeztek oda, hol a 800 méter hosszú csuszató csatorna kezdetét vette, mely — a szálfákon a hó jobban olvadván, — feketés vonalat képezett s úgy nézett ki, mint valami jól letaposott gyalogut.

Sándor bácsi, kinek kalauz tudománya már egészen fölmondta a szolgálatot s egyre jobban bele zavarodott a tájékozatlanságba, a helyett, hogy a csuszató mellett jobbra elhajló gyalogösvényt kereste volna föl, a májsztert egyenesen a csuszatóhoz vezette.

— Vajjon nem ez ama csuszató, melyen a szálfákat szállítják a völgybe? — Kérdé kétkedve a kovács.

Sándor bácsi erősen állította, hogy ez az igazi gyalogut, most már teljesen kiismeri magát, csak bátran előre!

teljesítésére nézve személyében elegendő garanciát lát, ugyan mi oknál fogva kellene megkivánni, hogy a mellett még 24 éves is legyen? Ha csak azért nem, mert az erdészeti altiszt nagyobb részét már erdészeti pályája kezdetén a nősülésre van utalva, de tudva lévő dolog, hogy hazai törvényeink bizonyos körülmények figyelembe vétele mellett ezt is még 18 éves ifjaknak is megengedik. Vonatkozik ez kivált az államkincstári szolgálatra, mert magán uradalmaknál nincsen meg az ilyen szörszálhasogatásig menő pedanteria s akár hányszor látunk itt a legszebb és legjövedelmezőbb allomásokat jól képzett, derék ifjakkal betöltve.

Ellenvetnék talán, hogy ez az intézkedés a hadkötelezettségüknek már eleget tett ifjak alkalmazhatóságát célozza, nehogy a rendszeresített állomást betöltő ezt katonai szolgálata miatt elhagyni legyen kénytelen, de hát akkor is fölösleges a 24 éves életkorhoz való ragaszkodás és elegendő lenne kimondani, hogy: „hadkötelezettségének eleget tett, de legalább ennyi, vagy annyi éves” stb. Tudvalévő ugyanis, hogy ifjaink közül sokan hadkötelezettségüknek már 22 éves korukban eleget tesznek, kivált a honvédségnél szolgálók, hol a tényleges szolgálat tartama legföllebb 2 év, a törvénynek ily nemű módosítása mellett pedig akár hányan lennének olyanok,

kik sorozásra a megszabott törvényes idő előtt jelentkeznének csak azért, hogy az erdészeti szolgálatban is korábban nyerhessenek rendszeresített állást.

(Folytatás következik.)

34492 sz.

I/4.

Pályázati hirdetés.

(Erdőőri szakiskolák tanulóinak felvétele tárgyában.)

A királyhalmi, vadászerdei, lipótvári és görgény-szent-imrei m. kir. erdőőri szakiskolákba, melyeknek tanfolyama két évre terjed, a folyó év október havában kezdődő tanfolyamra részint állami ellátás mellett, részint saját költségén több tanuló fog felvételt.

A felvételt kívánók igazolni tartoznak, hogy:

1. Tizenhét (17) éves életkorukat betöltötték s illetve az intézetbe való belépésük napján betöltik s harminczöt évnél nem korosabbak.

2. Ép, erős, egészséges, munkához és az idő viszontagságaihoz szokott és edzett testalkattal s különösen jó látó, halló és beszélő képességgel bírnak, mely kellékek igazolására kincstári erdészeti orvos, honvéd orvos, vagy vármegyei orvos bizonyítványa szükséges, megjegyeztetvén, hogy minden az intézetbe felvett tanuló testi épsége és egészségi állapota az intézeti orvos által a jelentkezés alkalmával szigorúan felülvizsgáltatik s az, kinek szervezte hiányos vagy a ki ragályos, avagy az intézeti foglalkozás mellett könnyen nem gyógyítható betegségben szenved, az intézetbe be nem fogadtatik.

3. Az ellemi iskolákat elvégezték illetve folyé-

Mindketten egyszerre léptek rá a gyalogutnak vélt csuszatóra, de óh borzalom! Azt, a mi most következett, alig lehet leírni.

Mintha csak a földet kapták volna ki lábaik alól s ismeretlen szellemek ragadták volna őket magukkal szédületes gyorsasággal, úgy siklottak végig a 800 méteres pályán s annak végén egy hatalmas zökkenés után bele pottyantak a völgybe.

— Hála Istennek, csak hogy leértünk! — örvendezett Sándor bácsi.

— De erre, meg amarra, a teremburáját is magának! — dühöngött a májszter. — Hát nem megmondtam, hogy ez nem gyalogut, hanem csuszató?

— Hát az ördög tudta, hogy mióta itt nem jártam, ide ilyen ördögös masineriát fundáltak ki!

A két utas a váratlan gyors utazás után siralmasan nézett ki. Sándor bácsi új halina nagrájának ülésre kárhoztatott részén nagy folytonossági hiányok mutatkoztak s a rajta pirosodó pontok nyilván mutat-

ták, hogy a bőre is ugyanilyen állapotba jutott. A kovács még ennél is jobban járt porul, mert ez még a két könyöke és tenyere bőrit is ott felejtette a csuszátón, a kalapja pedig hűtlenné lett hozzá s örökre elbucsuzott tőle.

Hogy a további utazásuk és visszatérésük sem lehetett a legkellemesebb, azt legjobban bizonyítja a májszter elbeszélése, melyből megtudtam, hogy hat hétig nyomta az ágyat, kiheverendő utazásának fáradalmait.

Sándor bácsi is megsínylette a kirándulást, de meg is fogadta, hogy nem fog ő többet senkit kalauzolni ebben az életben.

* * *

Tanulság: „Ne kalauzolj mást olyan uton, melyen magad sem tudsz eligazodni!”

Berindán Ádám,
m. kir. erdőőr.

konyan jól írni, jól olvasni és a közönséges négy számmivelet szerint jól számolni tudnak.

4. Erkölcsi magaviseletük jó.

5. Katonai kötelezettségben állanak-e, igenlő esetben kötelesek ebbeli igazoló könyveiket is bemutatni.

Bejelenteni tartoznak továbbá, hogy kérvényükre a válasz mely czim alatt, illetve mely vármegyében, vagy mely hivatal útján és mely postaállomásra küldendő.

Tájékoztatóul megjegyeztetik, hogy azon tanulók, kik saját költségükre vétetnek fel, az ellátásért és az intézetben való tartozkodás idejére adott ruházatért évi 150 (egy száz ötven) forintot félévi előleges részletekben fizetni s ehhez képest a felveendő tanulók, esetleg azok szülei, gyámjai, vagy munkaadói kir. közjegyző előtt kiállított okmányokkal igazolni tartoznak, hogy az évi 150 forintnyi eltartási költséget a kitűzött időre pontosan befizetik.

Az állami eltartás mellett felvett tanulók, illetve azok szülei, gyámjai, vagy munkaadói azon esetben, ha a tanuló az erdészeti szakiskolát a tanfolyam teljes bevégezése előtt önkényt elhagyja, vagy az intézeti szabályzat értelmében elbocsátatik, a ráfordított költségeket, egy évre 150 forinttal számítva, az államnak megtéríteni kötelesek s ugyanerre nézve, hogy ezt az illető szakiskola igazgatóságának felszólítása után legkésőbb hat hét alatt teljesítik, szintén közjegyző előtt kiállított okmányt tartoznak bemutatni.

Minden tanuló tartozik a szakiskolába való belépés alkalmával magával hozni: 6 inget, 6 lábravalót, 6 zsebkendőt, 10 pár kapcát vagy harisnyát, egy pár erdőjárásra alkalmas erős bagaria csizmát és pedig valamennyit új állapotban.

A fennálló szakiskolai szabályzat értelmében figyelmeztetnek tehát azok, kik az erdőőri szakiskolába felvétetni óhajtanak, hogy saját kezüleg irt és kellően felszerelt kérvényüket, melyhez az állami ellátás mellett felvétetni óhajtónak azok szegénységi állapotát igazoló hiteles községi bizonyítvány is melléklendő, — azok pedig, kik akár magán, akár állami erdészeti szolgálatban állanak, mindig előljáró tisztjük vagy hatóságuk útján legkésőbb f. évi július hó végéig a földmívelésügyi ministeriumhoz adják be.

Kelt Budapesten, 1897. évi május hó 31-én.

Földmívelésügyi m. kir. Minister.

LEVELEZÉS.

Vaskoh, 1897 május hó 31-én.

Tekintetes szerkesztő ur!

A nagyváradi latin szertartású püspökségi uradalmakhoz tartozó Barest község erdejében f. évi május hó 26-án Popa György felesketett erdőőr védkerületében czirkált, a mikor Krecz Pável kimpi lakost, — ki

elszórta 9 darab tölgy törzset döntött s nyolczat ezekből már el is szállított, akkor érte tetten, mikor a kilenczediket ácsolta, de még mielőtt megszólította volna, ez megneszelve az őrt s elkerülendő a megzabolást, elrohant. — Az erdőőr utána futott, üldözése közben azonban az alom alatt lévő forgácson, vagy pedig a sok eső folytán fellágyult meredélyes talajon elcsuszott s esése közben a puskája elsült, a fatolvaj pedig elmenekült. Harmadnap hallotta csak, hogy állítólag Krecz Pável meglőtte s golyó ennek bal lapoczkájába hatolt, de talán vissza is patant a rossz csontrol, legalább eddig még az orvos nem találta. A szegény erdőőrt vizsgálati fogságba helyezték s ott kell sinlődnie, míg majd be nem bizonyul, hogy Popa szumányját és bőrét valamely juhlopásnál szurták át.

Ebből az esetből kifolyólag egy más szerencsétlenség is történt. Barucza János molnár mester és malomtulajdonos, egyuttal pedig Vaskoh község erdőkerülője, f. hó 30-án reggel 8 óra táján szolgálatából haza jöve, fegyverét szegre akasztotta s beszédbe ereszkedett az oda érkezett Benye György kovács mesterrel, mi közben Pásztk Péter kimpi lakos is bejött s felhozta az uradalmi erdőőr szerencsétlenségét.

Barucza megakarván magyarázni az esetet, leakasztotta fegyverét a szegről, mutogatni kezdte, miként kellett volna Popának a fegyverrel bánni, e közben azonban a fegyvere elsült s a töltés az oldalt ülő Pásztk Pétert halántékon találta s fejét szétroncsolta. A szerencsétlent özvegye és hét árvája siratja.

Barucza János — ki különben köztisztletnek örvendő ember — nyomban maga jelentkezett a kir. járásbírósnál, mely őt azonban a csendőrségnek — talán vallatás végett — adta át, mi méltó felháborodást okozott a közönségben.

A két rendbeli tárgyalás folyamatát és eredményét szerkesztő ur engedelmével közölni fogom. (Kérjük! Szerkesztő.)

A tekintetes szerkesztő urnak maradtam
igaz hive

Zimányi Károly
püsp. urad. vadász.

Szigetvár, 1897. június 9.

Tekintetes szerkesztő ur!

Folyó hó 7-én testületi gyűlésünk volt Kaposváron, melyen a Somogyvármegyében állomásozó kör-erdőőrök valamennyien megjelentünk s fölkértük szeretve tisztelt főnökünket, nagyságos Simon Gyula erdőmester urat, hogy jólétünk előmozdítását célzó törekvésünket támogatni s hathatós pártfogásával helyzetünknek türethetővé tételét elősegíteni kegyeskedjék.

A benne vetett bizalmunkban nem is csalódtunk, mert nem csak hogy kérésünket kegyesen meghallgatta, de egyuttal bölcs utmutatásokkal is ellátott tanács-

kozásunk módozataira nézve s miután kieszközölte volna, hogy gyűlésünk megtartásához a vármegyeház kis terme átengedtesse, annak méltóságát még jelenlétével is emelte.

A gyűlés lefolyása a megvitatott tárgyak fontosságához mérve méltóságteljes volt s miután a felettes hatóságunkhoz beterjesztendő kérvény szövegét az erdőmester ur által ajánlott módosításoknak készséges elfogadásával megállapítottuk, kijelentette, hogy eddigi munkálkodásunkkal teljesen meg van elégedve s elvárja, hogy tevékenységünk a jövőben sem fog languzni, hanem az ő utasításait és rendelkezéseit az eddig tapasztalt készséggel továbbra is teljesíteni fogjuk.

A kegyes szavak hatása alatt kitörő lelkesedéssel tettünk fogadalmat, hogy ebbeli igyekezetünk a jövőben csak fokozódni fog.

Gyűlésünk délután 4 órakor ért véget jóságos főnökünk lelkes megéljenezésével. Adjon Isten ilyen igazán derék, emberbarát főnököt minden kartársunknak! igaz hive

Tóth Bálint
körerdőőr.

Különfélék.

Ragadozók pusztítása. Derék munkát végzett Barna István kalocsai főkapitányi erdőőr, ki rövid idő alatt 9 farkas kölyköt, egy fészekből valót, 3 darab róka kölyköt, 22 ürget, 15 darab tojáson ülő varjút pusztított el, a hasznos vadaknak nem csekély öröme.

Dráma az erdőben. A zilahi törvényszék Bánffy János báró nagylaki földbirtokos esetét tárgyalta, a ki gondatlanságból okozott emberölésért került vád alá. Tavaly történt, hogy a báró vadászterületén agyonlőtte Nagy Bálint parasztgazda kutyáját. Nagy Bálint ezért szemrehányással illette a bárót s a mint ott a vadászterületen egymással feleseltek, egyszerre csak új lövés dördült el s a parasztgazda halva terült el a földön. A báró fegyvere véletlenül elsült s a golyó Nagy Bálint fejébe furódott. Valaki azt a hírt terjesztette, hogy a báró szándékosan lőtte agyon a parasztgazdát. Ez a hír nagy izgatottságot keltett a faluban. Vagy kétszázan éktelen lármával a kastély elé vonultak, bezúzták az ablakokat, s már-már betörték a kastélyba is, a mikor a csendőrség szétverte a zendülőket. Az ítélő tanácsban, mely azt az esetet tárgyalta. Híry kir. tablai bíró elnökölt. A vádhatóságot Gazda kir. alügyész képviselte, védő Nagy Dezső dr. budapesti ügyvéd volt. A törvényszék Bánffy János bárót, a gondatlanságból okozott emberölésben vétkesnek nyilvánította, és két hónapi fogházra ítélte. Vádlott főlebbezett.

Árviz és pusztulás Krassó-Szörénymegye felső részén nagy zivatar vonult végig, mely igen sok kárt okozott; Kis-Zorlone községben óriási felhőszakadás volt; az egész falu víz alatt állott; az ár egész házakat sodort magával. Egy több tagból álló család odaveszett a vízben. — Verespatakon június 7-én délelőtt óriási felhőszakadás volt, mely

hét kilométer utat tett tönkre, mintegy száz aranyuzót pusztított el. A kár több mint tizezer forint.

Vérre vált árviz. Békés-Csabáról táviratozzák: Az árviz pusztításai borzasztó romlását okozták egy jóra való földmives családnak. Haimbach Mihály, kinek egész vagyonát tönkretette az árviz, termése elpusztult, bánatában és kétségbeesésében kiirtotta egész családját. Előbb áldott állapotban levő nejét s hároméves gyermekét fojtotta meg aztán önmagát fölakasztotta. Levelet hagyott hátra, melyben megírta tettének okát,

Lég hajósok katasztrófája. Berlinben borzasztó katasztrófa ért két lég hajóst. Wölfer, egy kormányozható léggömb föltalálója, segédjével, egy Knabe nevű mechanikussal a katonai lég hajóosztály épületéről felszállott. A léggömb nyolcszáz méter magasságban szétrobbant és lángot vetve a két lég hajóssal együtt a mélységbe zuhant. A lég hajósok szörnyet haltak. Wölfer tavaly már szerencsétlenül járt egyszer. Leesett a lég hajójával s akkor rendőrileg megtiltották, hogy többé fölszálljon. Ezúttal javított szerkezetű lég hajón ment föl a császári lég hajós osztály engedelmével. Hajója gyorsan emelkedett a közeli vasúti állomás felé s mintegy nyolcszáz méter magasságban megállott. Ekkor rúdoszlop tört ki a ballonból, mely ezután mint egy meteor, égve lezuhant. A két lég hajós holttestét szénné égve találták meg. Mint a Berliner Lokal-Anzeiger közli, a szörnyű balesetnek az volt az oka, hogy a hajón egy benzin-motor volt, melynek szikrája a léggömböt fölrobbantotta. Vilmos császár éppen sétatörszást tett, mikor a szeoencsétlenség történt. Hazahérve, részletes jelentést tétetett magának a katasztrófáról. A lapok külön kiadásban jelentek meg.

Élve eltemetett szekta. Nyilvánvaló hogy ez csak Oroszországban lehetséges, a hol a lenyűgözött néplelek mindeféle csodás, rémes, fantasztikus jelenségekbe mélyed.

Pétervárról jelentik egy törvényszéki tárgyalás adataiból, hogy a terespóli kerületben, az ugy nevezett tarnovi lapályban egy egész parasztközség lakosai egymást élve elásták, hogy a vétanuság útján a menyországba jussanak. Egy asszony volt az, a ki az életről való lemondást hirdette és rajongó ékesszólással számtalan hívót szerzett tanításának. Az asszonyt Vitália mamuskának nevezték. Kerzonban született; hol szülei közepes módu parasztok voltak. Husz éves korában akarata ellenére olyan emberhez adták feleségül, a kit nem szeretett. Meg is szökött tőle és kolostorba menekült, a hol hat évet töltött. A kolostori élete közben föltámadt benne az a hivatás, hogy önmegtagadásra tanítsa az emberiséget. Kilépett a kolostorból és tizenhárom évig hirdette, hogy csak a hus megölése visz a paradicsomba.

A vizsgálat már eddig is kiderítette, hogy Vitália és hivei már mult évi decemberben elhatározták, hogy élve eltemettetik magukat. Azonban a dolog még egy ideig elhúzódott, mert némelyik tag még nem érzett magában annyi bátorságot, hogy ilyképpen vonuljon be a menyországba és mert valamennyi imádkozással és böjtöléssel méltóképpen elő akart készülni a vártanuhalálra. A vértanuk csoportonként akartak meghalni. A fiatal

Kovalev, kinek szülői házában a próféta asszony élt, kevéssel a karácsonyi ünnep előtt elkezdte az első csoport sirját ásni s egy hétig ásta. Az első sirgödörbe tizen szálltak, köztük volt egy nyolcéves leány és egy csecsemő gyermek. Mialatt a sirt be falazták, belülről ének- és imaszó hallatszott. A második csoporttal nagyon meggyült a próféta asszonynak a baja; hívei között volt egy Szuchin nevű ember, a ki nagyon szerette a bort és semmi áron sem akart meghalni; Vitália három hétig küzdött vele, míg végre Szuchin is kész volt a halálba menni. A harmadik gödörben négy asszony feküdt, közte Kovalevnek huszonháromeves huga, kr. rajongó szeretettel csüngött dátyján. Szorosan egymáshoz simulva feküdt a négy asszony a szűk sirban, melyet Kovalev szemüklátára ázott. Kovalev lassan hullatta a rögöt áldozataira, ezután keményre taposta a földet. Az utolsó csoportban akart maga a próféta-asszony is meghalni és a fiatal Kovalev az ő tiszteletére művészies aknacsarnokot készített. Ebbe vonult Vitália, Kovalevnek hatvanéves anyja és tizenöt éves néma öccse, továbbá három apáca. Kovalevnek nem engedte meg a próféta-asszony, hogy meghaljon.

A jelentés azzal végződik, hogy a szenátus főügyésze Szlucsevszki, elment a katasztrófa színhelyére, hogy a terepkerület szektaügyét alaposan tanulmányozzák.

Csendőrök és nép harca. Eleméren, Torontál-megyében, véres összeütközés történt a nép és csendőrség között. Löwy Ignác, a ki Dániel Augusztá, Dániel Ernő báró miniszter anyja birtokának a berlője, azért, mert a községbeli lakosok nemrég zavarogtak a munkabér miatt, máshonnan hozatott magánk munkásokat és, az elemériknek metiltotta, hogy a földjein keresztülhajtsanak. Most azonban ő akart egy cséplőgépet átvinni a községi legelőn. A nép nem akarta ezt megengedni s azt mondta, hogy most visszaadja a bérlőnek a kölcsönt. Löwy négy csendőrt kért. Erre nagy forrongás támadt a községben. Mintegy hétszáz főből álló tömeg ment ki a mezőre s megakadályozta, hogy a gépet átvigyék. A fölingerült nép megtámadta a csendőröket, a kik erre közéje löttek. Két ember halva rogyott le, hét pedig megsebesült. A nép erre dühében Waltern Ferenc őrszetőt és Agoston Béla csendőrt agyonütötte és kapával, kaszával kegyetlenül összekaszabolta, Agostonnak a szívét is kitepte. A másik két csendőr megmenekült. Dellimanich Lajos alispán délben a királyi ügyésszel és a vizsgálóbíróval egy század katona kíséretében Nagy-Becskerekéről külön vonaton a vérengzés helyére ment. Szgedről Zsifkovics hadbíróval szintén oda érkezett egy század katonaság és egy szakasz csendőr. A csend erre ismét helyreállott. Eddig mintegy negyven embert tatóztattak le. Miladin Milos, a főcinkos, az egyik megölt csendőr karabélyával megszökött és Budapest felé vette útját. A vizsgálat most folyik s még sok le-tartóztatás várható.

Megzavart népünnep. Tót-Komlóson az ipar-testület javára népünnepet rendeztek, melyen nagyszámú közönség vett részt. Hirtelen vihar keletkezett. A közönség

egy a vásártéren levő deszkaépületbe menekült az eső elől. Csakhamai olyan sokan szorongtak a házban, hogy a falak inogni kezdtek s a tető beszakadt. Emberéleteen nem esett kár, de számosan megsebesültek.

Egy gyermek martiromsága. Borzalmas bűnyben folytat most a rendőrség vizsgálatot. Egy uri asszony Pálmai Károly mérnök felesége szül. Grauer Irma, a legkegyetlenebb módon el akarta pusztítani hetedfél éves gyermekét, hogy szabaduljon tőle. Maga Pálmai Károly, a ki elváltan él feleségétől, adta be a följelentést a rettenetes asszony ellen, s a rendőri vizsgálat ma még súlyosabb dolgokat állapított meg, mint a mi a följelentésben van. A lelketlen anya hónapok óta bűzhödt szobában tartotta gyermekét, sem a levegőre nem bocsátotta ki, enni is alig adott neki, úgy hogy a vizsgálóbizottság á-jultan találta a gyöngye teremtést. A följelentés megtétele az szolgálta okul, hogy a gondatlan anya, mint már több ízben is megtette, hosszabb időre egyedül hagyta a gyermeket a lakásban. E hó 7-én szintén eltávozott hazulról s rázárta az ajtót a lakásban egyedül maradt fiura. A szerencsétlen teremtés a rossz bánásmód miatt elkese-redve, kinjában fölmászott az utcái ablak párkányára s le akarta magát onnan vetni. A déli órákban nagy szá-mal járókelők rémülettel láttak a szerencsétlen gyermek küzködését s többen rendőrt hívtak. Míg ez megékezett az alatt az ugyanazon házban lakó Pollák nevű kereskedő egyik alkalmazottja az erkélyen keresztül a zomszédos lakásból átmászott a háztulajdonosnő lakásába s megaka-dályozta, hogy a gyermek leessék. A helyszínére ér-kezett rendőrök ugyanazon az uton hatoltak be a lakásba, a hol undorító szemét és piszok között a férgek száza-itól borítva találták a gyermeket. A lakásban minden képzeletet fölülmuló bűz és rendetlenség volt. A rend-őrség megindította a vizsgálatot.

Pályázatok.

A debreczeni vadásztársulatnál egy vadőri állás augusztus 1-re betöltendő. Ajánlkozók bizonyítványaik másolatát és egészségi állapotukat feltüntető orvosi bizoyitványukat Bészler Lajos társulati elnökhöz küldjék be. Javadalmazás: 350 frt készpénz, 50 frtig terjedhető ruha természetben. Lakás nem adatik. A vadászati kihágások után befolyandó büntetéspénz fel-jelentőt illeti. 40 éven alóli életkor kívántatik.

Szerkesztői üzenetek.

Olai János urnak Sályi. K. K. ur a szászsebesi m. kir. erdő-rendezősnél van alkalmazásban s így a kérdéses ügyben nem is támogathatná, különben is ezt az állást alig nyerhetné el, mert az itteni szász előljáróság lehetőleg szászokat, vagy leg-alább olyanokat részesít előnyben, kik a német nyelvet bírják. Szeben vármegyében legközelebb ötvennél több rendszeres ál-lásnak kellene betöltenie, lehet, hogy ekkor egyes olvasóinknak szolgálatot tehetünk.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos:

Podhradszky Emil.

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapított 1847.

Brausweller János
Szegeden és kir. királyi igazság-
szab. chronometron és művészi, felhalmozott
a reménytelen inga-jelölés
stb. stb.

ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltenek.

MEGJELENT

BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

➡ legújabb árjegyzéke. ➡

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú cégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus
hó 11-én kelt magas intézkedésével,

cégünk ujjal megbízott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

➡ Óvakodjék mindenki oly cégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják
régii vevőinket félrevezetni ➡

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földmivelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.